

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Septem Illustrium Virorum Poemata

Amstelodami, 1672

Relictâ Urbe cupit rus secedere.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11215

Auguror : hoc miseros cantu solabitur ignes,
 Expectans lentum mœsta puella virum ;
 Inveniensque suas referentia carmina flammæ,
 Immoritura labris oscula longa dabit.
 Huc varios flores , huc blandi veris honores
 Ferte citi juvenes , Italidesque nurus.
 Blanditi vestro date florea ferta Poëtæ :
 Cingite ridenti tempora docta rosâ.
 At Venus Idalio plaudens te cernet ab axe ,
 Ambrosioque tuum rore rigabit opus.

Relictâ Urbe cupit rus secedere.

E Geriæ valles , mitique habitata Dianæ
 Pura Thoantæi nescia silva sacri ;
 Vosque lacus Triviæ dices Nemorensibus undis ;
 Æneadum sedes , Laviniumque meum ;
 Confectum curis , & longâ tabe dolorum
 Accipite , & patriis sistite me laribus.
 Irrita Pæoniæ post tentamenta medelæ ,
 Huc libet ægrotos nunc mihi ferre pedes.
 Romulæ valeant arces , medicique valete ,
 Quorum sæpè malo sedula cura favet.
 Desinite herbarum tandem , tristisque veneni,
 Ferte procul durâ pocula tincta manu.
 Me nemora , & saltus camporum , auræque patentés ,
 Et trepidans rivo garrula lympha manent.
 Prata movent animum viridantia gramine læto ,
 Et qui persultant pingua rura greges.
 O mihi sola quies , colles salvete Latini !
 Salvete , ô fratris regna vetusta mei !

H h

Ster-

Sternite iter, gradimur dum vestra per otia dia,
 Mollius, atque avibus dulcius arva fonent.
 Quàm juvat annosos luci penetrare recessus,
 Notaque ab historiis hæc celebrare loca!
 Hæc tophis laqueata cavis, & pumice vivo
 Antra, pius fertur jam coluisse Numa:
 Collis Aricini cultrix pulcherrima Nympha,
 Confilium huic olim, conjugiumque fuit.
 Hac duce Pompilius bellantem terruit Urbem:
 Hinc habuit patrios rustica turba Deos.
 Martis opus, pilis gaudebat Roma cruentis,
 Romula crispabat bellicus arma furor.
 Et fuerant sævas Mavortia pectora in iras
 Prona nimis, solas tunc meditata neces.
 Mollit hæc aris regnans lucisque sacratis
 Relligio, ut possent legibus arma regi.
 Hinc vittæ, hinc fruges, hinc maxima victima taurus,
 Farraque turicremis vinaque sparsa focis.
 Tandem, sanguineâ discors quæ cæde fremebat,
 Palluit in patriis pendula Roma sacris.
 Nescia mens hominum! quæ te ludibria versant?
 Quid nos terrificâ fabula fraude ligat?
 Quem non vera tenent, mendacia ficta coercent;
 Et simulacra timet, quæ sibi quisque parit.
 Per pecudum fibras, præfagi & fulminis ictus,
 (Heu miseri!) surdos consuluere Deos.
 Nuntia velocis servabant omina pennæ,
 Cantibus & scævis quid docuisset avis.
 Templorum ambiguo monitu, dubiæque Sibyllæ
 Carmine credebant fata furente cani.
 Dicite, si Divi nolunt ventura latere,
 Non intellecti cur voluere loqui?

Falsa tamen Regis potuerunt dicta Sabini
Romulidum ingenium perdomuisse ferox.
Nullaque dein fertur Romanam sanctius umquam
Numinibus supplex gens operata suis.
Vester honos, Latii: vestra est ea gloria, silvæ:
Horruit hoc victrix credula Roma nemus.
Has etiam Hippolytum fama est latuisse per oras,
Cui nevit duplici stamina Parca colu.
Ille, novercales rigidus cum sperneret ignes,
Sancta timens patrii solvere jura tori;
Injusta æternum dolituro victima patri
Occidit attonitis dilaceratus equis.
Ossa Corinthiacos jacuerunt sparsa per agros:
Innocuo rubuit sanguine utrumque mare,
At non hoc meriti funus miserata Diana,
Cui curæ intactæ est virginitatis amor,
Arte Coronidæ juvenem revocavit ab Orco
Siccantem infernis vulnera dira vadis.
Reddidit illa decus formæ felicibus herbis,
Luminibus geminas restituitque faces.
Quis mihi quærenti, quis nunc ea gramina monstrat?
O utinam in vestris collibus ista legam!
Germina, quæ referent adamantina limina Ditis,
Non posco, aut mortis vincere regna paro:
Gutturis obsessi longos sedare dolores
Sat quæcumque mihi blanda medela potest.
Adsis Phœbigena: hæc facilis labor ora mederi,
Ne te fulminei terreat ignis avi.
Servat fida tui Vates tutela parentis:
Tu quoque jam Vates officiosus ama.
Huc medicas adhibeto manus, tetrumque cruorem
Aufer, quo fauces, scabraque lingua tumet.

Hh 2

Spi-

Spiramenta animæ, vocis liquidissima plectra
 En aperi, & septas tu mihi pande vias.
 Lætitiâ plausuque fremens tunc carmina dicam,
 Cùm linguâ potero liberiore frui.
 Nil pulsare placet viduas sine carmine chordas :
 Vox miscet citharæ non benè rauca sonos.
 Quid queror infelix ? quæ mentem insania ludit ?
 En rursus medicæ poscimus artis opem.
 In malè tentatos iterum cur mittimur usus ?
 Ah pereant, succos, gramina quique colunt !
 Nulla venenorum fitis est : discedite tristes
 Curarum stimuli, diffugite ex animo.
 Fallere sæpè iuvat, sed non memorare labores,
 Ægraque mens ægri corporis auget onus.
 Quin potius læti patriæ succedimus arci,
 Quà juga celsa tuum, Cynthia, nomen habent ?
 Hæc mecum ascensu dulces superetis amici :
 Ante alios nobis, Ciampole docte, fave.
 Pone graves Musas, vigilataque mente profundâ
 Itala Pindaricis carmina texta modis.
 Tuque ades, ô cantu gaudens, fidibusque, Canali
 Franciscæ, æternæ cultor amicitiaë ;
 Grande Sabinorum columen, fontisque Velini,
 Huc age cum plectro, carminibusque veni.
 Neve hîc potandi certamen mite recuses :
 Respicit hos toto numine Bacchus agros.
 Pocula Romanis sunt hæc gratissima cœnis :
 Albani assurgunt vitibus hisce cadi.
 Nequicquam his certent prælis elisa Faliscis,
 Tuscaque quæ viridi nectare musta nitent.
 Illaudata fluent firmissima vina Falerni ;
 Seu Sinuessâ dabit, seu Tritolinus ager.

Palmite sulphurei cedant lacrimata Vesevi,
 Atque Syracosii fervidiora lactis.
 Hæc generosa recens odit doctrina palati,
 Quæ possunt trepidos implicuisse pedes.
 Ridentur veterum fumi, servataque cellis
 Testa diu, & lentâ dolia tincta pice.
 Quare agite ô læti, vernarum turba, ministri,
 Dulcia non parcâ fundite vina manu.
 O quàm jucundo violas imitantur odore!
 Quàm vincunt flavo lumine chrysolitos!
 Naribus ista placent, oculis spectacula præbent,
 Et dant arenti gaudia grata gulæ.
 Ciampole, quid cessas pateram committere venis?
 Proposuit siccis omnia dura Deus.
 Hæc mihi lux atros pellet de corpore morbos:
 Largius ô cyatho, tu puer, adde merum.
 Pura favent nobis Aquilonis flamina clari:
 Pervellunt linguam pocula acuta gelu.
 Me quoque me vultis Lenæo tingere, amici:
 Non nego: nostra capax proluat ora calix.
 Maphæi nomen sed quisque ad pocula festa
 Dicat Iô! & mensis hunc adhibete Deum.
 Quamvis Socraticâ pectus ditaverit arte,
 Purpureosque inter splendeat ille Patres;
 Non hæc despiciet liberrima vota precantum,
 Quæ fundit multo mens referata mero.
 Adsis, Bacche, tuis hilarans convivia donis,
 Fessû pax animi, lætitiæque dator.
 Sic teneræ viduas vites ducantur ad ulmos:
 Sic autumnali turgeat uva sinu.
 Sic non urantur torrenti sole racemi:
 Det pœnam admorsâ sic tibi stirpe caper.

Et tua sectentur vestigia marcida semper
 Capripedes Panes, Bassaridumque cohors.
 Adfis, virgineosque favens hic exere vultus,
 Quassans pampineo vertice cæsariem.
 Quacumque ingrederis, dulcis comitatur euntem
 Te Furor, & Somnus languidiore gradu.
 Me miserum! accipio nullos heu pectore somnos!
 Longa mihi gemitu nox vigilanda venit.
 Quòd si, Bacche, tuo libato munere, nobis
 Clauferit optatus lumina fessa sopor;
 Dicam ego Threïcii crudelia fata Lycurgi;
 Squamigeros nautas, pampineamque ratem;
 Litora Pactoli fulvis radiantia venis,
 Divitias miseras, impia vota Midæ;
 Auroramque triumphatam, Parthosque subactos;
 Medica thyrsigeris agmina fusa choris;
 Tigridis exuvias, maculosaque tergora lyncum;
 Oedipodionii membra cruenta ducis.
 Bacciferos ederæ semper viridantis honores,
 Lapsaque de quercu splendida mella canam.
 Tu puer æternus, Bromius, Nyxæus, & Evan:
 Bis genitus, thyrsò tu metuende gravi.
 Æra tibi Satyri, lascivaque tympana pulsant,
 Stridet & attritis Faunus arundinibus.
 Per te Gnosfiacis nox aurea fulgurat astris:
 Vipera plaudenti sibilat ore tibi.
 Ipse, Giganteo fremeret cùm terra tumultu,
 Rhætum stravisti dente leonis humi.
 Hæc ego non humili meditabor carmina cantu:
 Sollicitum somno tu modò vince caput.